

Mynd: Beinta Haraldsen

at lurta og syngja við. Og tá er tað kanska ikki so umráðandi, hvat innihald er í tekstunum.

Afrikanskar rútmur

Í introduktiónini á fløguhúsanum greiðir Jensina frá, tá ið hon hitti ein blýant, sum dugdi at tosa. Hetta er ein søga í sær sjálvum til børnini, sum snýr seg um, at hon hevur havt lætt við at fara til verka í arbeiðsgongdini. At tað fellir henni lætt hoyrist aftur í framförluni.

Tá ið eg legði hesa fløguna í telduna hjá mær, var tað fyrsta inntrykkið, at fleiri av sangunum hava element av afrikanskum tónleiki. Eg veit ikki, um hetta er tilvitað hjá Jensinu, men rútmikkurin, hon brúkar, hevur sín uppruna úr Afrika. Tað er mátin, Jensina spælir sínar repeterandi fingraspæls-ostinatar og mátin, hon leggur rútmisku áherðslurnar í sanginum. Hetta gav mær ábendingar um til dømis Miriam Makeba og Anjelique Kidjo.

Hon leggur fyri við lagnum Dingdang Pappsang. Afro leisturin heldur fram í lögnum

"Hokus Pokus Filipp Tomm" og "Ganga Ganga". So kemur lagið "Bang Bang", sum snýr seg um ein lítlan kovboyara, sum fekk ein hest í jólagávu. Tá er tað jú upplagt at brúka country sjangruna sum referansu. Country sjangran heldur fram við Føðingardagsbamsuni, sum er kryddað við einum steelgittara, sum kanska er heldur trevsutur í kantunum og tí neyvan kann sigast at vera fyrsta ljóðförisval hjá gittaristinum Janusi Kampmann. Men endamálið við hesum hevur helst verið at geva lagnum eitt so drynjandi bygdasligt og kvøðuljómakent ljóð sum gjørligt.

Vakra lagið "Onga tíð" snýr seg um, at hvørki mamma ella babba hava tíð til barnið, sum má taka til takka at spæla við lítlabeliggja ístaðin. Hetta lagið og lögini "Beinta" og "Blómbilur" hava eina meiri lyriska (sangbæra) tilgongd. Afrostíflurin kagar fram aftur við lagnum "Tá sólin kagar undan ský". Síðani heldur Jensina fram við acapella lagnum "Au, mín tá".

"Kiskan hjá Kissa" er eitt einfalt lag við akkustiskum

gittara og kettumjarri í bakgrundini. Á lagnum "Saksofon", sum snýr seg um sopran-, alt-, tenor- og bassaksofonir er tað Hans Petur í Brekkunum, sum spælir tenorsaksofon. Saksofonin verður akkompagnerað av einari harmoniku, spæld av Finni Hansen, í lagnum "Tá vekjarin ringir". Í balladuni "Summardár" er tað bassurin, sum traðkar fram. Tað síðsta lagið "Loyniliga loynihurðin" frá Dingdang Pappsang leggur fyri

við einum Doobie Brothers kendum rútmugittara. og endar við einum "bye bye". Sum heild ein væl samansett fløga.

Børnini

Sum eitt "eksperiment" havi eg spælt fløguna fyri míni 8 ára gomlu dóttur. Eg legði til merkis, at tað fall ein friður yvir hana, og hon hevði hug at fara at gera eitthvørt hondarbeiði, so sum at

tekna, seyma ella klippa. Hetta við at lurta og gera onnur ting samstundis duga børn nokkso væl. Tá ið eg spurdi hana, hvør sangur er best á fløguni, svaraði hon sannförd: "Kovboysangurin"! Men eg rokni við, at børn eru sera ymisk, og at onnur børn avgjørt høvdu valt onnur yndisløg. Men annars var Føðingardagsbamsan framförd í skúlanum hjá dóttur míni, tá tey høvdu kvöldsetu herfyri. Hetta lagið vísti seg eisini at vera væl sangbart, og tað sá út til, at børnini høvdu tikið tað til sín. Ikki tí - alt skal ikki snúgvast seg um smag og behag, og hvat lag er best. Eg haldi sjálvur, at Jensina hevur gjørt eina góða barnafløgu, sum eg kann viðmæla øllum foreldrum.